

THE FINE PRINT

az apró betűs rész

fine
selection

DREAMLAND BILLIONAIRES

LAUREN ASHER

LAUREN ASHER

THE FINE PRINT

az apró betűs rész

DREAMLAND BILLIONAIRES

1

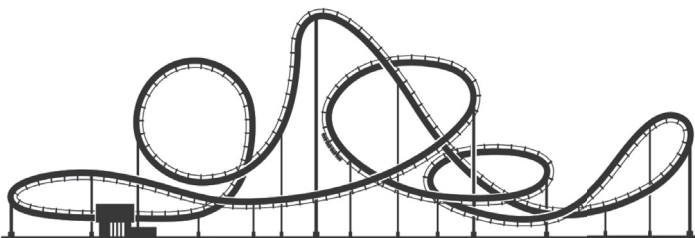

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

ELSŐ FEJEZET

Rowan

A MIKOR LEGUTÓBB TEMETÉSEN VOLTAM, eltört a karom. Címlapsztóri lett belőlem, miután belevetettem magam az anyám sírgödrébe. Azóta két évtized eltelt, és a személyiségem sokat fejlődött, de a gyászhoz való viszonyom mit sem változott. Csakhogy néhai nagyapám legfiatalabb hozzátartozójaként kötelességeim vannak. Elvárják tőlem, hogy egyenes háttal és rezzenéstelen arccal álljam végig a szertartást, ami szinte lehetetlennek tűnik, mivel úgy viszket a bőröm, mintha olcsó poliészteröltönybe csomagoltam volna.

Ahogy telnek az órák, egyre fogy a türelmem. Több száz Kane-alkalmazott és üzleti partner biztosít az együttérzéséről, márpedig én a temetésnél csak a beszélgetéstől irtózom jobban. Nagyon kevés embert bírok elviselni, és a nagyapám egy volt közülük.

És most ő is elment.

Az égő érzés a mellkasomban egyre erősödik. Nem értem, miért vi-selt meg ennyire a halála, elvégre volt időm felkészülni, mialatt kómában feküdt. Mégis, valahányszor eszembe jut, mindig visszatér ez a furcsa nyomás a bordáimnál.

Végigszántom sötét hajamat az ujjaimmal, hogy kizökkenjek a gondolataimból.

– Őszinte részvétem, fiam – lép hozzám egy ismeretlen férfi.

– Fiam? – kérdezek vissza élesen.

A fickó arca megrándul, és zavartan igazgatni kezdi a nyakkendőjét.

– Én... nos... öhm...

– Bocsásson meg az öcsémnek! Megviselte a veszteség – szorítja meg Cal a vállamat.

Mentolos-vodkás lehelete az arcomba csap, mire összerándul a szemöldököm. A középső bátyám kifogástalanul fest jól szabott öltönyében és tökéletesen belőtt hajával, de véreres szeme sokat árnyal a képen.

A férfi motyog még valamit, amire nem figyelek, aztán elhúz a legközelebbi kijárat felé.

– Megvisel a veszteség?

Bár elszomorít a nagyapám halála, engem egy kellemetlen gyomorégéstől eltekintve semmi sem visel meg.

– Nyugi! Az emberek ilyesmiket mondanak a temetéseken – néz le rám Cal a homlokát ráncolva.

– Nincs szükségem mentségre, bárhogy is viselkedem.

– Tényleg nincs, de kellett valami indok, hogy miért szóltál be a legnagyobb sanghaji hotelbefektetőnknek.

– Basszus!

Nem véletlenül vagyok magányos farkas. A csevegés túl sok erőfeszítést és tapintatot igényel.

– Próbálhatnál kicsit kedvesebb lenni. Csak még egy órát, amíg a fontosabb vendégek lemennek.

– Már most is igyekszem!

A bal szemem megrándul, miközben összepréselem az ajkam.

– Akkor igyekezz jobban! Miatta – biccent a kandalló fölé akasztott kép felé.

Reszketeg sóhaj tör fel belőlem.

A kép egy családi nyaralás során készült a Dreamlandben, amikor a bátyáimmal még gyerekek voltunk. Nagyapa szélesen mosolyog annak ellenére, hogy vézna karomat a nyakára fonva szinte fojtogatom. Dec-lan mellette áll és éppen pofákat vág, mert Cal hátulról számárfület mutat neki. Az apám tőle szokatlanul józan mosollyal öleli át nagyapa vállát. Ha eléggé összpontosítok, szinte hallom anya nevetését, miközben

fotoz minket. Az arcára már alig emlékszem, de a mosolya még halványan dereng.

Furcsán kapar a torkom, nehezen nyelek. *Csak a városi por miatt. Ennyi.* Krákogok egyet.

– Gyűlölte volna ezt a cirkuszt.

Nagyapa a szórakoztatóiparban dolgozott, mégis utált a figyelem középpontjában lenni. Ha most itt lenne, gúnyosan grimaszolna a sok gyászoló láttán, akik miatta csődültek ide Chicago külvárosaiból.

Cal vállat von.

– Ő mindenkinél jobban tudta, mit várnak el tőle.

– Egy temetésnek álcázott smúzpartit?

Cal szája halvány mosolyra húzódik, majd a következő pillanatban újra összeszorítja.

– Igazad van. Nagyapa utálná ezt, mert neki a vasárnap mindig a pihenés napja volt.

– Csakhogy a gonosz sohasem pihen.

– Ahogy a gazdagok sem – lép mellém Declan is.

Leplezetlen rosszállással szemléli a tömeget. Az idősebbik bátyám félelmetes jelenség. Az emberek nem mernek éjfekete szemébe nézni. A sötét hajához illő öltönyt visel, amivel még jobban ráerősít az ijesztően titokzatos imázsára.

Bizonyos fokig irigykedem rá, mert az emberek általában hozzám jönnek először abban a tévhitben, hogy legfiatalabbként én vagyok a három fivér közül a legkedvesebb. Talán én születtem utoljára, de ettől még nem most jöttem a falvédőről. Tudom, hogy a legtöbben csak azért nyájaskodnak velünk, hogy ne essenek ki a pikszisből. Az álkedvesség elvárás, főleg, mert minden üzlettársunknak bérelt helye van a pokolban.

Ismeretlen pár közelít felénk. A nő a retiküljéből előhúzott zsebkenővel törölgeti a száraz szemét, miközben a férfi a kezét nyújtja felénk. Úgy nézek rá, mintha valami gusztustalan kórt terjesztene.

A fickó elvörösödve visszacsúsztatja a kezét a zsebébe.

– Őszinte részvétem. Nagyon sajnálom. A nagyapjuk...

Biccentek, és onnantól fogva nem is figyelek rá. Rohadt hosszú lesz ez az este.

Csakis érted csinálom, nagyapa.

Lenézek a fehér borítékra. A nevem áll rajta nagyapa gyöngybetűivel. A hátoldalát nagyapa a Dreamland „Cara hercegnő kastélya”-pecsétjével zárta le. Az ügyvéd a két bátyámnak is kiosztja a borítékot.

– Mr. Kane kívánsága szerint el kell olvasniuk ezeket a leveleket, mielőtt ismertetem önökkel a végakaratot.

Gombóc gyűlik a torkomba, ahogy a pecsétet feltörve előhúzom a sajátomat. A dátum pontosan egy héttel a baleset előtti. Ezután esett kómába három évvel ezelőtt.

Drága kicsi Rowan!

Majdnem elnevetem magam. A *drága* és a *kicsi* két olyan jelző, amit sohasem használnék magamra. Magas vagyok, mint egy profi kosaras, és annyi érzelem szorult belém, mint egy kősziklába, de nagyapa mindig rózsaszín szemüvegen át látott. Ez az adott helyzettől függően egyszerre volt áldás és átok.

Bár már felnőtt férfi vagy, az én szememben mindig kisfiú maradsz. Úgy emlékszem a születésed napjára, mintha tegnap lett volna. Hármótok közül te voltál a legnagyobb csecsemő a pufók kis arcoddal és sűrű, sötét hajaddal, amire – bármilyen szomorúan hangzik is – irigy voltam. Szörnyű hangosan sírtál, és csak akkor hagyta abba, amikor visszaadtalak édesanyádnak. Az ő karjában helyreállt a világ.

Újraolvasom ezt a részt. Furcsa, hogy nagyapa ilyen kötetlenül ír anyáról. Ez a téma olyannyira tabunak számított a családunkban, hogy szinte teljesen kitörlődött az emlékeimből az anyám arca és hangja.

Tudom, hogy a munka miatt nem töltöttem veletek elegendő időt. Könnyű volt a vállalatot okolni a fizikai és érzelmi távolságért, ami a kapcsolataimat jellemezte. Édesanyád halála után nem tudtam, mit tegyek, hogyan segítsék. Mivel apátok nem kért belőlem, a munkába vettem magam, hogy eltereljem a figyelmem minden másról. Ez

bevált a feleségem halála után, és édesanyátok halálakor is, de közben elengedtem apátok kezét. Végül ő is, és én is elbuktunk. Nem tanítottam meg Sethnek, hogyan éljen tovább egy szörnyű veszteség után, helyette mindketten a kétségbeesésünkbe kapaszkodtunk, és ennek ti, fiúk láttátok kárát. Apátok úgy nevelt benneteket, ahogy tőle telt, és minden hibája az én hibám.

Persze hogy nagyapa mentegegi apát. Sosem ért rá, hogy meglássa, milyen szörnyeteg vált a fiából.

Ezt a levelet a Dreamlandból írom. Azért vagyok itt, hogy újra magamra találjak. Valami nem hagyott nyugodni az elmúlt években, és nem jöttem rá, mi az, amíg ide nem jöttem átértékelni az életemet. Találkoztam valakivel, aki ráébresztett a hibáimra. Ahogy terjeszkedett a vállalat, szép lassan elfelejtettem, miért is kezdtem bele ebbe az egészbe. Rájöttem, hogy bár boldog emberek vesznek körül, mégis magányosabb vagyok, mint valaha. A nevem összeforrta a „boldogság” szóval, de legbelül pont az ellenkezőjét érzem.

Kellemetlen érzés feszíti a mellkasomat, szabadulásért könyörögve. Volt egy sötét időszak az életemben, amikor ugyanezen mentem keresztül. De aztán elzártam ezt a gondolatot az agyam egy rejtett zugába, amikor rájöttem, hogy csak én segíthetek saját magamon, mert senki más nem fogja megtenni helyettem.

Megrázom a fejem, és újra a levélre összpontosítok.

Az öregkor furcsa időszak, mert mindent más megvilágításba helyez. Ez az átírt végrendelet arra szolgál, hogy a halálom utáni változásokkal helyrehozzam a hibáimat, mielőtt túl késő lenne. Nem akarom, hogy ti hárman úgy végezzétek, mint én. Sőt, apátoknak sem ilyen életet szánok.

Ezért aztán nagyapó most igazi dreamlandi herceggé változik (vagy gazemberré, ez már csak tőletek függ). Mindhárman kaptok egy-egy feladatot, aminek a teljesítésével a halálom után megkapjátok

a titeket megillető részt a vállalatból. Mit is vártál egy fickótól, aki a mesék világából él? Nem adhatom CSAK ÚGY nektek a céget.

Rowan! Te, az álmodozó, aki elfelejtett álmodni, a következő feladatot kapod: légy a Dreamland igazgatója, és éleszd újra a varázslatot! Hogy hozzájuss a vállalat 18 százalékához, egy különleges küldetést kell teljesítened hat hónapon át igazgatóként. Szeretném, ha feltérképeznéd a Dreamland gyenge pontjait, és kidolgoznál egy felújítási tervet, ami méltó az örökségemhez. Tudom, hogy te vagy a megfelelő ember a feladatra. A hozzám közel állók közül te vagy a legkreatívabb, még ha ez az oldalad háttérbe szorult is az évek során.

Imádtam alkotni. A hangsúly a múlt időn van. Kizárt, hogy újra rajzoljak, az meg végképp kizárt, hogy önként a Dreamlandben dolgozzam.

Egy független bizottságot fogok felkérni, hogy értékelje a terveidet. Ha nem fogadják el őket, a részed a vállalatból az apád kezébe kerül. Nincs második esély, nincs kivásárlás.

Ez a nagy helyzet, kis barátom. Sokat dolgoztam azon, hogy a Kane nevet nagyra tegyem, és most rajtad és a bátyáidon múlik, hogy halhatatlanná tegyétek.

Soha nem múltó szeretettel:

Nagyapa

Addig meredek a tintára, amíg összefolynak a szemem előtt a betűk. Nehéz most az ügyvédre figyelni, aki a vagyonfelosztásról magyaráz. Jelenleg ez nem is számít, mivel a levelek minden tervünket felborítják.

Declan kikíséri az ügyvédet, majd visszajön hozzánk a nappaliba.

– Micsoda marhaság! – marom el a whiskysüveget a dohányzóasztalról, és csurig töltöm a poharamat.

– Neked mit kell csinálnod? – ül le Declan.

Elmagyarázom a feladatomat.

– Ezt nem várhatja tőlünk – áll fel Cal a székből, és járkálni kezd fel-alá a szobában.

Declan végigsimítja a borostáját.

– Hallottad az ügyvédet. Megtesszük, amit kér, vagy az életben nem lesz belőlem vezérigazgató.

Cal tekintete minden gyors levegővétellel egyre vadabbá válik.

– Baszki, nekem ez nem megy!

– Mi lehet rosszabb, mint elveszíteni a részedet a vállalatból? – simítja le Declan a zakóját.

– Elveszíteni a méltóságomat.

– Ez a hajó már elment – nézek rá.

Cal bemutat. Declan hátradől a székekben, és belekortyol az italába.

– Ha itt bárkinek joga van felhúzni magát, az én vagyok. Nekem kell elvennem és teherbe ejtenem valakit, hogy vezérigazgató lehessenek.

– Ugye tudod, hogy a gyerekeket szexszel csinálják? Képes a szoftvered feldolgozni ezt az infót?

Cal megint olyan csatába fut bele, amit nem nyerhet meg. Declan okkal vallja magát megrögzött agglegénynek, de ez az ok nem a féktelen csajozás.

A legidősebb bátyám felveszi Cal levelét a földről, és unottan átfutja.

– Alana? Érdekes. Miért gondolta nagyapa jó ötletnek, hogy újra összehozzon titeket?

Alana? Évek óta nem hallottam ezt a nevet. Vajon nagyapa miért akarta, hogy Cal újra kapcsolatba lépjen velem? A levél után nyúlok, de Cal kitépi Declan kezéből, mielőtt megkaparinthatnám.

– Szálljatok le rólam! És Alanáról nem beszélünk többet – dühöng Cal.

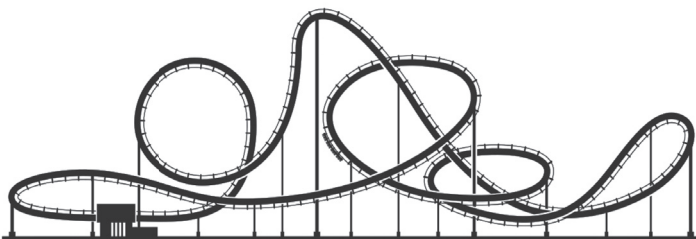
– Ha a tűzzel játszol, készülj fel az égésre – emeli az öccse felé a poharát Declan, majd kettőnkre szegezi a szemét. – Mindegy, mit gondolunk az egészből. Nincs más választásunk, mint eleget tenni nagyapa feltevéseinek. Túl nagy a tét.

Nem hagyhatom, hogy apánk kezébe kerüljön az üzletrésziünk. Egész életemben arra vártam, hogy egy nap a testvéreimmel együtt vezessem a Kane Vállalatot, és nem fogom feladni ezt az álmot, főleg nem az apám miatt. Van valami, ami ezerszer jobban fűt minket, mint a pénz utáni vágy.

Ha egy dolgot megtanultam Seth Kane-től, az az, hogy a szeretet múlandó, a gyűlölet viszont örökre megmarad.

MÁSODIK FEJEZET

Rowan

MARTHA, AZ ÚJ TITKÁRNŐM IGAZI DREAMLANDI VETERÁN. A vídámpark összes igazgatója mellett dolgozott már, beleértve a nagyapámat is. Fél kézzel vezényelte a hatalomátvételemet. A tény, hogy Martha mindent tud és mindenkit ismer, nagyban megkönnyítette a döntésemet, hogy Floridába költözöm.

Az ő belső infóinak köszönhetően már tudom, hol találok egy helyen a Dreamland csaknem összes alkalmazottját, hogy hivatalosan is bemutatkozzam. Mivel én érkezem elsőként a reggeli megbeszélésre, kiválaszthatom a helyemet. Találok egy tökéletes pontot a nagyterem hátuljában, ahová nem ér el a lámpák fluoreszkáló fénye, és kényelmes homályba burkolózhatok. Ha sikerül elrejtőznöm a kíváncsi tekintetek elől, könnyebben megfigyelhetem a csapat kommunikációját és a vezetők problémamegoldó képességét.

Kezdes előtt tíz perccel már mindenki ideért, és szép lassan betöltik a végtelennek tűnő sorokat. Nem tudom, milyen negatív energiát sugároznak, de az alkalmazottak a hátsó sorok helyett inkább előre és középre ülnek. Mindössze egyetlen bátor ember merészkedik a közembe: egy idős férfi, aki úgy mered rám, mintha a területére pofátlankodtam volna. Ügyet sem vetek rá.

Elöl a lámpák fénye Joyce-ra, a nappali műszak vezetőjére és egyben a Dreamland tyúkanyójára irányul. Az ősz hajú nő kék szeme egy kiképzőtiszt szigorával pásztázza a termet. Gőzöm sincs, hogy szúr ki a tömegben, de ahogy meglát, összepréselt ajakkal felém biccent.

– Jól van, emberek, vágjunk bele! – kocogtatja meg az írótabláját. – Sok a megbeszélnivaló, és hamarosan érkeznek az első látogatók.

Ismerteti az ülés menetét, majd határozottan darálni kezdi a napirendi pontokat. Szinte levegővétel nélkül sorolja a júliusi parádékat, fesztiválokat és celebfellépéseket.

Mögöttem nyílik az ajtó. A székben megfordulva hátrapillantok a vállam fölött. Egy fiatal, barna hajú nő oldalaz be a résen, majd halokan becsukja maga után az ajtót. Lenézek az órára. *Ki ez, és miért késett húsz percet?*

Napbarnított karja alatt neonrózsaszín Penny gördeszkát szorongat. Végignézi a tömött termen. Kihasználom, hogy másra figyel, és alaposan végigmérem. Olyan szép, hogy nehezen térek vissza a bámészkodásból a terem elejében zajló eligazításhoz. Gyűlölöm, hogy nem tudom levenni róla a szemem, de tovább legeltetem a domborulatain, a finom nyakától egészen a vaskos combjáig. Felgyorsul a pulzusom. Ökölbe szorul a kezem, mert nem tetszik, hogy ennyire nincs uralmam a saját testem fölött.

Szedd össze magad!

Mélyeket lélegzek, hogy lenyugtassam a szívverésemet.

Egy sötét hajtincs a nő szemébe hull. Ahogy a füle mögé túri, megvillannak az arany fülbevalói. Mintha megérezné a pillantásomat, felém fordul – pontosabban a mellettem álló üres szék felé. A kivilágított bejárattól elindul a sötétségbe burkolózott sor irányába, és úgy méregeti a helyet, mintha próbálná eldönteni, hogyan csusszanjon be mellém a lehető legkevesebb érintkezéssel.

– Jó napot! Elnézést! – szólal meg bársonyos hangon, enyhe akcentussal.

Mély lélegzetet véve egyre jobban behatol a személyes terembe. Egy szót sem szólok, csak görcsösen kapaszkodom a karfába. Most premier plánban látom hátulról, feszes farmert és pólót hord. Nem véletlenül kötelező egyenruhát viselni a park területén, és az ok éppen itt áll

előttem. A tarkóm felforrósodik, a székem karfája recseg a szorításom alatt. Ahogy a nő parfümjé megcsapja az orromat, behunyt szemmel magamba szívom a bódító illatot – virág, citrus és valami ismeretlen aroma keveréke.

A nő egy újszülött zsiráf eleganciájával próbálja kikerülni hosszú lábamat. Feljebb ülök, hogy minél gyorsabban átjusson rajtam, csakhogy a váratlan mozdulatomtól megbotlik, és egyik kezével az ágyékomra támaszkodva nyeri vissza az egyensúlyát.

Csak pár milliméterrel véti el a farkamat, amitől mintha áramütés futna végig a combomon.

Úristen, mikor volt rám utoljára ilyen hatással egy érintés?

A nő elkerekedett szemmel néz rám. Gyönyörű, barna, mandulavágású szeme van dús pillákkal. Párat pislog, amiből arra következtetek, hogy még működnek az agyfunkciói.

– Annyira sajnálom! – néz le tátott szájjal az ölemben nyugvó kezére, majd felszisszenve elkapja onnan.

Máris hiányzik a melegsége és ez a furcsa érzés, ami elfog mellette. Egy idősebb alkalmazott hátranéz a válla fölött.

– Leülnél végre? Alig hallom Joyce-t a szokásos zajongásodtól.

Szokásos zajongás? Jó tudni, hogy ez visszatérő jelenség.

– Igen, persze – hebegi a nő.

Kész csoda, hogy másodszorra sikerül baleset nélkül helyet foglalnia. A hátzísákja hangosan csilingel, ahogy földet ér, mire újabb rosszaló arcok fordulnak felé. Fémes csörömpölés közepette előrehajol, hogy kicipzározza a táskát. Behunyom a szemem, és az orromon át lélegezve próbálom csillapítani a halántékomban lüktető, tompa fájdalmat. Csakhogy minden mély lélegzetvétellel újabb és újabb kóstolót kapok a nő isteni illatából, ami igencsak megnehezíti, hogy másra figyeljek. Miközben a táskájában kutat, a karja a combomhoz ér, amitől újabb forró hullám fut végig rajtam.

Basszus, csak ezt ne!

– Kisasszony, kérem! – nyögöm ki.

– Bocsánat! – rezzen össze.

Végre előkotorja a jegyzetfüzetét, és felegyenesedik. Ekkor a gördeszka lecsúszik az öleből, és a kétezer dolláros cipőmön landol. Nem

véletlenül tiltottuk ki ezeket a szörnyűségeket a parkból már évtizedekkel ezelőtt. Ahogy elrúgom magamtól a deszkát, bokán találok vele a fickót, aki az előbb beszólt a nőnek.

– Az ég szerelmére, Zahra! – vet rá újabb megsemmisítő pillantást.

Zahra. A név illik a vadsághoz, amiből épp most kaptam egy kis ízeltőt.

– Bocs, Ralph – motyogja Zahra.

– Ne mentegetőzz, csak egyszer az életben éj be időben!

Igyekszem nem mosolyogni. Semmit sem élvezek jobban, mint egy jó beolvasást.

Zahra előrehajol, és Ralph vállára teszi a kezét.

– Kiengesztelhetlek egy kis friss kenyérrel, amit tegnap este sütöttünk Claire-rel?

Kenyér? Ez komoly? Le akarja kenyerezni a pasast, aki az előbb úgy letorkolta?

Ralph vállat von.

– Dobj rá még pár sütit, és nem köplek be Joyce-nak, amiért megint késtél.

Meglepetten pislogok az ősz hajú, morcos bácsira.

– Tudtam, hogy kedvelsz. Az emberek morcos mackónak tartanak, de én egy szavukat sem hiszem – löki vállon Ralphot.

Láttam már ilyet. Tudom, mit folyik itt. Az ujja köré csavarta a jó öreg Ralphot a mosolyával és némi pékárú ígéretével. Ez a nő veszélyes – mint egy akna, amit csak akkor veszünk észre, amikor már túl késő.

Zahra kivesz a táskájából egy csomagot, és Ralph kinyújtott kezébe nyomja. A férfi elmosolyodik. Az egyik metszőfogából hiányzik egy darab.

– Ne áruld el senkinek a titkunkat! Lerombolná az imázsomat – mondja.

– Ne aggódj, lakat van a számon – nevet Zahra.

A lány hang úgy vibrál a mellkasomban, mintha valaki egy istenverte gongot püfölne kalapáccsal. Melegség árad szét bennem. Félelmetes érzés.

Zahra fehér fogsora megvillan a sötétben, ahogy kedvesen Ralphra mosolyog. Van valami az arcában, amitől hevesebben ver a szívem. Ez

a nő *szép, önfeledt, ártatlan*. Őszintén boldognak tűnik, nem csak megjátssza, mint mi, többiek.

Összeszorítom a fogam, és bosszúsan felsóhajtok.

– Befejezték? Van, aki szeretné hallani, amit elől mondanak.

Ralph szeme elkerekedik. Gyorsan előrefordul, magára hagyva Zahrát a pácban.

– Elnézést! – suttogja Zahra.

Válaszra sem méltatom, csak visszairányítom a figyelmemet Joyce előadására.

– A vállalatban nagy változások zajlanak, amikről a jövő héten fogok beszámolni. A következő negyedévben a vezetőség rajtunk fogja tartani a szemét.

– Remek. Pont erre van szükségünk – morogja Zahra a bajsza alatt, miközben a jegyzetfüzetébe körmöl.

– Van valami baj a vezetőséggel?

Nem tudom, milyen választ várok, vagy hogy miért érdekel egyáltalán a véleménye. Ahogy felnevet, megint visszatér az a furcsa érzés a mellkasomba.

– Kinek nincs? – kérdez vissza.

– Miért, mi a gond?

– A Kane Vállalat vezetősége csupa vénemberből áll, akik az üléseken a fontos témák helyett csak a temérdek pénzükről beszélgetnek.

– Honnan tudja, miről van szó az üléseken?

– Nem nehéz kitalálni annak fényében, ahogy itt bánnak velünk.

– Miért, hogy bánnak?

– Nagy ívben tesznek ránk, amíg kitermeljük az évi pár milliárdjukat.

Ha látja is rajtam a rosszállást, nem zavartatja magát.

– Nem azért fizetik az alkalmazottakat, hogy ne panaszkodjanak?

Zahra rám mosolyog.

– Bocs, de az különdíjas szolgáltatás. És mivel itt a legtöbben minimálbért keresünk, a hallgatás nem része a munkakörünknek.

A könnyed, fesztelen hangja csak még jobban felbosszant.

– Pedig jobb lenne, mert már rég hallottam ennyi ostobaságot.

Egy pillanatra elakad a lélegzete. Visszatér a jegyzetfüzetéhez, én pedig végre megkapom az áhított csendet.

– A következő negyedév más lesz, mint az előző – csillan fel Joyce szeme.

Páran morognak valamit a teremben.

– Na, komolyan. Ez az igazság – győzködi őket Joyce.

Zahra is mordul egyet, és leír valamit a füzetébe, amit a sötétben nem tudok elolvasni.

– Nem hisz neki? – kérdezem.

Mi a frászt művelsz, ember? Végre befogja, erre tovább faggatod?

Zahra felém fordítja a fejét, de nem tudom megfejteni az arckifejezését.

– Semmi jó nem vár ránk most, hogy Brady tényleg elment – csuklik el a hangja.

A fogamat csikorgatom. Hogy jön ez a nő ahhoz, hogy *Brady*ként emlegesse a nagyapámat? Micsoda tiszteletlenség!

– A park tavaly jobban teljesített, mint korábban bármikor, szóval nem értem, mire alapozza ezt.

Zahra idegesítően ugráltatja a térdét.

– Nem minden a bevételről szól. Igen, a park jobban teljesített, de milyen áron? Alacsony fizetésekkel, olcsóbb egészségbiztosítással, fizetetlen szabadságokkal.

Ha a jóindulatomra próbál hatni, rossz lóra tett. Az én pozíciómban az ember nem a szívére hallgat, mert nem tűzünk ki neveléses célokat magunk elé. Nem azért dolgozunk, hogy jobba tegyünk a világot – hanem hogy *megszerezzük* magunknak.

Áthelyezkedem a székből, hogy Zahra felé fordulhassak.

– Látszik, hogy halvány fogalma sincs egy többmilliárdos üzlet vezetéséről. Persze nem vagyok meglepve, elvégre itt dolgozik.

Belecsíp a karomba, de a gyenge kis ujjai nem okoznak különösebb fájdalmat.

– Ez meg mi volt? – csattanok fel.

– Próbáltam rájönni, hogy egy rémálomban ragadtam-e. De úgy tűnik, hogy ez a szörnyű beszélgetés maga a hervasztó valóság.

– Ha még egyszer hozzám ér, itt helyben kirúgatom.

Megáll benne az ütő.

– Mit is mondott, melyik részlegnél van? – kérdezi.

– Nem mondtam.

A homlokára csap, és egy angollal kevert idegen nyelven hablatyolni kezd.

– Maga melyik részlegen dolgozik? – lövök vissza.

Kiegyenesedik a széken, és úgy vigyorog rám, mintha nem épp az előbb fenyegettem volna kirúgással. Bizarr.

– A Varázspálca szalon egyik sminkese vagyok.

– Remek. Ezek szerint nincs olyan pozícióban, hogy megéreznék a hiányát.

Ahogy rándul egyet a döbbenettől, megreccsen alatta a szék.

– Úristen, maga mekkora seggfej!

Joyce a lehető legjobb pillanatot választja a bemutatásomhoz. Hangosan kimondja a nevemet, mire minden fej a sötét sarkunk felé fordul. Felemelkedem a helyemről, és felvont szemöldökkel lenézek Zahrára. A fejét lefelé lógatja, a mellkasa rázkódik. *Nevet?*

Mi a franc? Könyörögnie kellene a bocsánatomért, no és a munkájáért!

Hallom, hogy Joyce megint szólít a színpadról. A tömeg felé fordulok, és elsétálok Zahrától. Most egyetlen célra kell összpontosítanom, és az nem egy nő, aki leseggfejez, és még röhög is a saját pofátlanságán.

HARMADIK FEJEZET

Zahra

BEVÁGOM AZ ÖLTÖZŐSZEKRENYEM AJTAJÁT.
– Mi húzott fel ennyire?

Claire leül a szemközti padra, és belebújik a lapos sarkú cipőjébe. Ahogy lehajol, sötét, vállig érő haja az arcába hullik. Egy mozdulattal hátrasimítja.

– A reggeli eligazításon talákoztam a világ legnagyobb gyökerével. Nem fogod kitalálni, ki volt az.

– Ki?!

– Rowan Kane.

– Ne szopass! – kerekedik el a lakótársam szeme.

Több fej is felénk fordul. Mrs. Jeffries a kereszt medálját babrálva mered ránk.

– *Claire!* – mordulok rá.

– Bocs, de a fickó dreamlandi királyi sarj. Még szép, hogy le vagyok döbbenve.

– Nekem elhíhated, hogy pár dolgot jobb a képzeletre bízni.

Úgy tűnik, Brady kedves anekdotái, amiket a legfiatalabb unokájáról mesélt, tényleg csak a képzelet szüleményei voltak, és a Dreamlandben keringő pletykák igazak. Rowan könyörtelen üzletember hírében áll, aki körül megfagy a levegő. Először akkor jegyezték meg a nevét,

amikor az ő voksával leszavazták a park dolgozóinak fizetésemelését. Miatta robotoltatja a Kane Vállalat azóta is minimálbérért az alkalmazottait. Az évek során a rémuralma egyre erősödött. Visszavágta a fizetett szabadságunkat, a korábbi, jól működő egészségbiztosításunkat egy olcsóbb, használhatatlanra cserélte, és több ezer alkalmazottat kirúgott.

Ránézésre talán angyalnak tűnik, de belül maga a megtestesült gonosz.

– Na, mesélj már! – rángatja Claire a ruhámat. – Az illata is olyan szexi, mint a külseje?

– Nem.

De igen. De ezt nem kötöm a barátnőm orrára.

Rowannek nemcsak isteni az illata, de a céges fotója meg sem közelíti a valóságot. Ő amolyan megközelíthetetlen szépség, mint egy vörös bársonykordonnal körbekerített márványszobor, ami arra csábít, hogy egy lopott érintés erejére a tiltott területre merészkedjek. Az arccsontja éles, de a szája puha és csókra hívogat. A karja, amit megcsíptem, és a combja, ami a karomhoz dörzsölődött, arra enged következtetni, hogy a ruhája alatt szálkás izomzat rejlik. Tökéletesnek tűnik. Igazi szépfű a kifogástalan, barna hajával, élére vasalt öltönyével és karamellszínű szemével.

De az illúzió csak addig tart, amíg ki nem nyitja a száját.

– Na jó, most tekintsünk el a tényről, hogy egy seggfej, és koncentráljunk arra, hogy facér-e – rebegteti a pilláit Claire.

– Tudtommal nem az eseted – lököm meg a vállát.

Claire-t nem érdeklik a fiúk. Már a gimnázium alatt rájött, hogy leszbikus, és onnantól egy pasi sem keltette fel az érdeklődését.

– Nem magam miatt érdekel, hanem miattad.

Végigsimítok a lila reneszánsz jelmezen.

– Miután közölte, hogy a kutyának sem hiányozna az itteni munkám, elvágta magát nálam. Nem melleleg a főnökünk.

Noha a Dreamland szabályzata nem tiltja a munkahelyi kapcsolatokat, részemről hivatalosan is tiltólistára tettem Rowant. Az expasimmal egy életre kimerítettem a seggfejtűró képességemet. Megvolt, elég volt.

– Mekkora paraszt! – hüledezik Claire.

– Nekem mondd? Őrület, hogy ő az új igazgató! Olyan hirtelen...

– Gyülekező! – kiáltja el magát Regina, a szépségszalonnakisfőnöke.

Claire-rel kimegyünk a szalomba, és felsorakozunk a többi alkalmazott mellé. Körülöttünk körben színes, kivilágított fésülködőasztalkák várják a gyerekeket, akiket a dreamlandi látogatásukra mesebeli hercegnőkké és hercegekké varázsolunk.

Miután végighallgattuk a napi feladatainkat, elfoglaljuk a helyünket a kijelölt állomásokon.

– Felkészültél? – néz rám Claire az asztala mögül.

Felkapom a még hideg hajsütővasat, és előrebökök vele, mint egy karddal.

– Késznek születtem.

Henry, a mai vendégfogadónk kinyitja az ajtókat, és a terem pillanatok alatt megtelik gyerekekkel és szülőkkel. Melegség önti el a szívemet a mosolygó, csillogó szemű kölykök láttán, akik rögtön a fal mentén fellógatott jelmezekre vetik magukat. Henry egy kerekesszékekben ülő kislányt tol az asztalomhoz.

– Zahra, ő itt Lily, aki Cara hercegnő szeretne lenni.

Lehajolok, és kezet nyújtok Lilynek.

– Biztos vagy benne, hogy szépítésre van szükséged? – kérdezem.

Mosolyogva bólint.

– Biztos, hogy nem vagy már most is hercegnő?

A kislány a kezét a szája elé kapva kuncog. Arcába hulló, egyenes szőke haja eltakarja zöld szemét. Az ujjammal összeráncolt orrára kopintok.

– Olyan könnyű dolgom lesz veled, hogy a főnökömnek le fog esni az álla. Azt hiszi majd, hogy szuperképességeim vannak.

Lily hangosan kacag. Olyan édesen nevet, hogy muszáj csatlakoznom hozzá.

– Szép a jelvényed – mutat a névtáblám fölött lévő fémkitűzőre.

– Köszönöm – mosolygok le a méhecskés rajzfilmfigurára.

Az egyenruhára tűzött egyedi képecskéim mindig sikert aratnak a gyerekek körében.

Munkához látok. Lily egyenes fűrtjei makacsul ellenállnak a hajsütővasnak, de nem nyugszom, amíg el nem érem a hamisítatlan Cara hercegnő loknikat.

Egyszer csak furcsa bizsergés fut végig a gerincemen. Miközben az öltözőasztalka felé fordulok, ügyetlenül összekenem Lily arcát a lila szemfestékekkel.

– Vigyázz! – kuncog a kislány.

– Úristen! – szisszenek fel.

– Mi a baj?

Rowan a recepciós pultnál áll, és a tükrön keresztül engem bámul. Felforrósodik a bőröm, és a szemem majd kiugrik a helyéről. Hátat fordítok a sminkállomásnak, hogy elrejtsem a pipacspiros arcomat.

– Elpirultál! Anyu is elpirul apu előtt – ragyog Lily szeme.

– Tényleg?

Mit keres ez itt? Azért jött, hogy kirúgjon?

Lily észreveszi, hogy Rowant bámulom a tükörben.

– Tetszik neked? – kérdezi hangosan.

– Pszt! Ne! – csitítgatom, miközben letörlöm a szemfestéket az arcáról.

– Miért, titok? – suttogja Lily.

– Igen!

Bármibe belemegyek, hogy elhallgattassam. Megint hátrapillantok a vállam fölött. Az armanis seggfej még mindig engem figyel. A rosszálló tekintetétől görcsbe rándul a gyomrom.

Henry az asztalomhoz lép azzal az indokkal, hogy üdítőt hozott Lilynek.

– Elárulnád, miért érdeklődik rólad Mr. Kane? – kérdezi halkán.

– Talán mert ma reggel felbosszantottam.

Henry szemében aggodalom csillan.

– Csak figyelmeztetni akarlak, hogy rólad kérdezősködik Reginánál.

Szívből remélem, hogy Regina megtartja magának a személyes véleményét. A magánéletben ugyan imád szapulni engem, de a munkámra igazán nem lehet panasz. Csaknem kétszer annyi borraivalót kapok, mint bárki más, amivel persze még jobban kihúzom nála a gyufát. Nem igazán értem, mi baja velem, elvégre az ő lánya kavart a mára már nagyon is expasimmal, amikor még együtt voltunk. Azóta nem jelentek számukra fenyegetést, mivel bottal sem piszkálnám meg Lance-t, nem-hogy újra összejöjjenek vele.

Felegyenesedem. Most, hogy eszembe jutott Lance és Tammy, még rosszabb lett a kedvem. Nem csúszhatok vissza a depibe. Nem lehetek az a naiv lány, aki azt hitte, hogy hozzámegy a főiskolai szerelméhez. Minden tervem kártyavárként omlott össze, amikor rájöttem, hogy Lance velem párhuzamosan Tammyvel is jár.

Szedd össze magad! Mutasd meg nekik, hogy nem sikerült megtörniük, bármilyen közel álltál is hozzá.

– Ő a herceged? – vigyorog Lily.

A kérdése visszaránt a valóságba. Henry rándít egyet a vállán.

– Majd meglátjuk, magával viszi-e a mi Zahránkat a királyságába.

Ez a fickó feltehetőleg a pokolban lakik, ahová igazán nem vágyom. Ő maga a szarvas-patás ördög dizájneröltönyben.

– Sok szerencséd! Szükséged lesz rá – paskolja meg Henry a fejem búbját, mint egy gyereknek.

Valahányszor a tükörbe nézek, Rowan rideg, barna szeme néz vissza rám. Az öltözőasztal meleg fénye alatt is kiráz a hideg. A szívem hevesen dobog, mégis szenttelen arcot erőltetek magamra munka közben. Minden erőmmel arra összpontosítok, hogy az új főnökömré fittyet hányva a park legszebb hercegnőjévé varázsoljam Lilyt.

Az utolsó simítások előtt elfordítom a székét a tükörtől, majd miután végeztem a sminkjével, visszafordítom, hogy lássa az eredményt. A szemében könnycsepp csillan.

– Csoda szép vagy – hajolok le, hogy megöleljem.

– Köszönöm.

Ahogy a kerekesszéke néz, lebiggyed a kis szája. Összeszorul a szívem. Ilyenkor mindig azt kívánom, bárcsak többet tehetnék ezekért a gyerekekért. Sokszor úgy érzem, hogy keresztülnéznek rajtuk. Lily válóra fonom a karom, és a tükörképére mosolygok.

– Gyönyörű vagy. Lefogadom, hogy amint kimész innen, valaki összetéveszt majd az igazi Cara hercegnővel.

– Tényleg? – derül fel az arca.

– Tutira – koppintok az orrára. – A gyerekek meg irigykedni fognak, mert te ebben a menő székben ülsz, nekik meg a sok mászkálástól majd' leszakad a lábuk.

– Vicces vagy – nevet.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Ha valaki ingyen fuvart kér, ne hagyj magad! Fizessenek csak! Megígéred?

– Kisujjeskü – tartja felém a pici ujját.

Én is felé nyújtom az enyémet.

Ahogy elfordulok, hogy szóljak Lily szüleinek, összeakad a tekintetünk Rowannel. Forróság árad szét a testemben ettől az egyetlen pillantástól.

Lehet, hogy belázasodtam? Éreztem én, hogy a tegnapi taknyos gyerek a sminkasztalomnál nem allergiás volt.

Lily szülei versenyt lelkendeznek a kislányuk láttán. Miközben az apuka letérdel hozzám, az anya remegő kézzel megfogja az enyémet.

– Nagyon köszönöm a kedvességét! Lily alig mert bejönni, mert félt, hogy kilógna a többi kislány közül, de maga mindent megtett, hogy bearanyozza a napját.

Szorosan átölel, én pedig viszonzom a gesztusát.

– Örömmel tettem. Könnyű dolgom volt vele, mert kívül-belül gyönyörű. Büszkék lehetnek rá.

Az apuka elpirul, míg az anyuka mosolyogva fogadja a bókot. Még egy utolsó pillantás a tükörbe, aztán kitolják a kislányt a teremből.

Arra fordulok, ahol az előbb Rowan Reginával beszéltem, de már nincs ott senki. Gombóc gyűlik a torkomba, és a tompa émelygés egész nap velem marad. Mindegy, hány mosolygó gyerek kel fel a székemből, nem tudok megszabadulni ettől a kellemetlen érzéstől. Nem tudom, mire készül Rowan, de jobb, ha nyitva tartom a szemem. Egyszer már figyelmen kívül hagytam a megérzésemet, de többször nem követem el ezt a hibát.